

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové, soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou se sídlem Hlavní třída 1023/55, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2019, č. j. MSK 171976/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2020, č. j. 19 A 22/2019 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Bílovec (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 11. 2018, č. j. MBC/30314/18/SŽ/Hol 3233/2017, byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 31. 8. 2017 v obci Tísek ve směru jízdy na Bílovec z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 46 km/hod, za

což mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 5250 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že výši pokuty snížil na 5000 Kč, a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně neměl pochybnosti o osobě přestupce, kterým je žalobce, ačkoliv se žalobce snažil vzbudit pochybnosti ohledně této skutečnosti. Tvrzení žalobce o tom, že v rozhodnou dobu neřídil motorové vozidlo on, nýbrž jeho bratr M. K., bylo vyvráceno provedenými důkazy, jejichž důkazní sílu nemohou zpochybnit ani případné výpovědi navrhovaných svědků včetně bratra žalobce.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), v níž namítal, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl některé jím navržené důkazy a provedené důkazy nesprávně hodnotil. Krajský soud žalobcem navrhované důkazy při jednání neprovedl, neboť považoval skutkový stav zjištěný správními orgány za plně postačující pro učinění závěru o spáchání přestupku žalobcem. Krajský soud se ztotožnil i s vypořádáním námítky žalobce, že přestupek nespáchal, protože vozidlo řídil jeho bratr. Správní orgány podle krajského soudu posoudily provedené důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec a ze strany správních orgánů tedy nedošlo k pochybení.

[3] Krajský soud shrnul, že podklady pro rozhodnutí správních orgánů tvořilo oznámení o přestupku sepsané na místě silniční kontroly dne 31. 8. 2017, ke kterému se řidič nevyjádřil a podepsal je; úřední záznam o přestupku ze dne 19. 9. 2017 s fotografií, která je tištěným výstupem z elektronického záznamu o naměřené rychlosti předmětného vozidla; ověřovací list č. 8012-OL-70321-17; výpověď policisty, který prováděl dle 31. 8. 2017 silniční kontrolu; barevné kopie žádosti o vydání řidičského průkazu ze dne 1. 3. 2017, 23. 4. 2007 a ze dne 26. 5. 2004 na jméno žalobce s podpisy žadatele a držitele; barevné kopie žádosti bratra žalobce o vydání řidičského průkazu ze dne 18. 8. 2017 a ze dne 23. 1. 2008 s podpisy žadatele a držitele; barevná kopie o posudku zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 9. 2. 2007, tato listina rovněž obsahuje podpis žalobce; barevná kopie protokolu o projednání přestupku v blokovém řízení s žalobcem ze dne 23. 4. 2010, přičemž i tato listina obsahuje podpis žalobce; sdělení jednatele zaměstnavatelky žalobce ze dne 19. 2. 2018, z něhož plyne, že v době od 28. 8. 2017 do 1. 9. 2017 čerpal žalobce dovolenou a vozidlo měl svěřeno k užívání i v době dovolené a pracovního volna a byl oprávněn je užívat spolu se svými blízkými; výpověď jednatele zaměstnavatelky žalobce; výpověď přítelkyně žalobce. Dále správní orgány vycházely také z ústního jednání konaného dne 30. 5. 2018, v němž bylo pokračováno dne 22. 10. 2018. Žalovaný doplnil správní spis o doplňující informace od zaměstnavatelky žalobce a listiny s podpisem žalobce, které pocházely ze správního spisu Magistrátu města Ostravy v jiné přestupkové věci. Podle krajského soudu správní orgány dostaly své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí a dostatečně se ve svých rozhodnutích vypořádaly s důvody, které vedly k uznání viny žalobce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu stručnou kasační stížnost, v níž namítl, že krajský soud v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neprovedl jím navržené důkazy. Uvedl, že jeho bratr nevědomky předložil při silniční kontrole stěžovatelovy doklady, a návrhu na jeho výslech nebylo vyhověno. Stěžovatel je přesvědčen, že si je s bratrem velmi podobný, neboť jsou narozeni ve stejném roce a známí je často zaměňují.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze navrhl její zamítnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jediným, nadto stručně formulovaným, důvodem kasační stížnosti je námitka, že krajský soud pochybil, pokud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, zejména důkaz svědeckou výpovědí bratra stěžovatele Z. K. Byť je toto kasační tvrzení stručné, jedná se o řádně uplatněnou námitku, a proto nebyl důvod, aby Nejvyšší správní soud vyzýval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti. Zástupkyně stěžovatele, kterou si stěžovatel po podání kasační stížnosti zvolil pro řízení o kasační stížnosti, doplnění kasační stížnosti ze své vůle nepodala, ač tuto možnost ze zákona měla; lze tedy vycházet z toho, že tvrzení v kasační stížnosti považovala za dostatečná. K tomu je nutno upozornit na skutečnost, že řízení před správními soudy soud je ovládáno dispoziční zásadou, v jejímž důsledku kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčuje kvalitu soudního rozhodnutí (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54).

[9] Podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *„soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.“*

[10] Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. *„v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak.“*

[11] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, vyslovil, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*

[12] Připomenout lze též zásadu volného hodnocení důkazů, podle níž soud není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, nebo

ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004 - 89). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2004 - 89 dále plyne, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“

[13] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, vyjádřil k možnostem doplnění dokazování při soudním přezkumu rozhodnutí ve věcech přestupkových. S ohledem na princip plné jurisdikce nevyločil ani uplatnění prvního důkazního návrhu teprve v žalobním řízení; to však není případ stěžovatele. Současně však rozšířený senát uvedl, že provádění nových důkazů není zapotřebí, zjistí-li soud, že správní orgány opatřily „takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.“ Rozšířený senát upozornil, že „odlišná situace nastane tehdy, neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností, a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním „oddělil zrna od plev“, tzn. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval. Prostor pro dokazování vymezuje soudní řád správní.“

[14] Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů tedy může být též rozsudek krajského soudu vydaný poté, co krajský soud neprovedl důkaz navržený účastníkem bez toho, že by vyložil, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Takové pochybení soudu totiž téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost rozhodnutí a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žádné zásady dokazování v řízení před soudem však nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108).

[15] Stěžovatel v žalobě ze dne 18. 4. 2019 konkrétní důkazní návrh neuplatnil (pokud Nejvyšší správní soud pomine označení žalobou napadeného rozhodnutí jako důkazu). Namítal sice pochybení správních orgánů při dokazování v přestupkovém řízení, výslovný návrh na doplnění dokazování krajským soudem však neučinil. Při jednání soudu dne 10. 3. 2020 stěžovatel jednak obecně uvedl, že požaduje provést důkazy označené v žalobě, a dále navrhl, aby soud provedl všechny důkazy, které stěžovatel navrhl ve správním řízení a které nebyly správními orgány provedeny. Výslovně pak navrhl výslech D. O., který byl v rozhodné době jeho nadřízeným a přiděloval mu práci, a výslech bratra Z. K. Dále navrhl, aby byl proveden důkaz listinou – čestným prohlášením jeho bratra. Tento důkaz soud při jednání provedl.

[16] K tomu lze uvést, že stěžovatel v řízení před krajským soudem řádně uplatnil pouze návrhy na výslech svědků – bývalého nadřízeného D. O. a bratra stěžovatele Z. K. a dále návrh na provedení důkazu listinou – čestným prohlášením bratra stěžovatele. Obecný

odkaz na důkazy, jejichž provedení bylo požadováno dříve ve správním řízení, nelze považovat za řádné uplatnění důkazního návrhu.

[17] Krajský soud k tomu uvedl, že stěžovatelem navrhované důkazy neprovedl, protože shledal zjištěný skutkový stav za plně postačující pro učinění závěru o tom, že přestupek spáchal žalobce. V dalším krajský soud podrobně objasnil, jakými důkazy provedenými ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel byl řidičem, který spáchal přestupek.

[18] Klíčové pro přezkum rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda si správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS). To krajský soud ověřil ze správního spisu; při jednání provedl jeden důkaz – čestným prohlášením bratra stěžovatele. Návrh stěžovatele na provedení dalších důkazů krajský soud zamítl pro nadbytečnost, protože měl skutkový stav za dostatečně zjištěný. S tímto postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud v posuzované věci ztotožnil.

[19] Lze tedy shrnout, že krajský soud v rozsudku nezávisle vyhodnotil správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správními orgány a přesvědčivým způsobem odůvodnil, proč se ztotožnil se zjištěným skutkovým stavem a jeho hodnocením. Neshledal přitom jako přesvědčivá tvrzení stěžovatele o alternativním skutkovém ději. Dospěl rovněž k závěru, že správní orgány se důkazními návrhy stěžovatele dostatečným způsobem zabývaly a v rozhodnutích vysvětlily, proč některé navržené důkazy považují za nadbytečné. V takovém případě krajskému soudu nic nebránilo v tom, aby si správné závěry žalovaného se souhlasným vyjádřením přisvojil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130), aniž by provedl důkazy navrhované stěžovatelem v žalobním řízení.

[20] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 - 79, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020 - 52). Nejvyšší správní soud v nyní řešené věci neshledal důvod pro zásah do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud dostal své povinnosti navrhované důkazy buď provést, nebo odůvodnit jejich neprovedení. Jeho závěr o nadbytečnosti stěžovatelem navrhovaných důkazů byl učiněn v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož neshledal ani vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout i bez návrhu, kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř.

s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, pokud neshledal důvody pro jeho nařízení.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu